Paul Csavdari

Lovitura de stat împotriva lui Dumnezeu

Crima de lezmajestate și Babilonul religiei lui Moloh

Iudaismul și creștinismul paulin sunt în eroare pentru că au deturnat sensul real al ungerii lui Isus. În loc să-L proclame ca Melek ales de Dumnezeu, au impus o teologie a „jertfei" care acoperă și justifică o crimă politică — o lovitură de stat religioasă împotriva lui Dumnezeu.

Istoric și teologic, respingerea și execuția Melek-ului constituie o crimă de lezmajestate: o ofensă directă la adresa însăși Majestății domniei lui Dumnezeu. Până când acest conflict nu este recunoscut, ieșirea din Babilonul religios rămâne imposibilă.

1) Legea lui Moise: Dumnezeu alege și unge Regele

Legea nu acordă preoților dreptul de a decide asupra regalității în Israel. Alegerea și ungerea aparțin exclusiv lui Dumnezeu.

Unsul (Melek) nu este un simbol, ci instrumentul prin care Domnul Își exercită domnia asupra poporului. A refuza Unsul înseamnă a refuza însăși Domnia lui Dumnezeu — un act de lezmajestate împotriva Suveranului divin.

Povestea lui Saul și David clarifică fără echivoc: când Dumnezeu l-a ales pe David, Samuel l-a uns, iar din acel moment pretenția lui Saul la tron a devenit rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Orice încercare de a păstra puterea împotriva ungerii divine este o lovitură de stat împotriva Cerului și o ofensă directă la adresa Majestății adevăratului Rege.

2) Botezul lui Isus: ungerea Melek-ului

Botezul nu a fost o simplă purificare, ci inaugurarea publică a Unsului. Confirmarea cerească („Acesta este Fiul Meu preaiubit…") marchează exact ceea ce au înțeles ucenicii și Ioan: Isus este alesul lui Dumnezeu ca Melek. De aici decurg:

- Întrebarea lui Ioan din închisoare („Tu ești Acela…?”) privește legitimitatea regală, nu o funcție sacrificială.
- Disputa dintre ucenici despre cine va sta la dreapta și la stânga în Împărăția Lui are temă regală, nu templară.
- Intrarea triumfală în Ierusalim este proclamare regală.
- Inscripția lui Pilat— „Isus Nazarineanul, Împăratul iudeilor” — exprimă acuzația politică reală.

Aceasta este axa istorică: Unsul lui Dumnezeu a fost prezentat ca Rege și, prin ungerea Sa, a revendicat dreptul la domnie. A i se refuza acest drept nu este doar ilegal; este o lezmajestate împotriva Suveranului care L-a ales.

3) Lovitura de stat a preoților (în complicitate cu Roma)

Sinedriul nu a apărat adevărul, ci puterea. Ca și Saul, preoții au respins alegerea lui Dumnezeu, punând la cale o lovitură de stat religioasă: denunț, proces fals, presiune politică, complicitate cu Roma. Rezultatul: Melek-ul lui Dumnezeu a fost condamnat și executat.

Paralela este precisă:

- În democrație: suveran este poporul. Când poporul își alege conducătorul, dar sistemul refuză alegerea, avem o lovitură de stat și ruperea contractului civil; alesul devine „dușmanul” regimului.
- În teocrație: suveran este Dumnezeu. Când El Își alege Unsul și preoții îi refuză dreptul de a domni, avem o lovitură de stat împotriva lui Dumnezeu, o lezmajestate împotriva Majestății Sale, și anularea Legământului. Unsul devine „dușmanul” religiei instituționale.

Din acel moment, poporul nu mai este „poporul legământului”, ci o comunitate ridicată împotriva Majestății lui Dumnezeu. Consecințele au urmat: fără Legământ, fără Templu, fără Dumnezeu.

4) Deturnarea teologică: din Melek în „jertfă pentru păcate”

După lovitura de stat, narațiunea trebuia rescrisă pentru a acoperi crima. Aici intră teologia paulină, care a reinterpretat ungerile ca „ungere pentru jertfă”. „Iată Mielul lui Dumnezeu”, imaginea „șarpelui de aramă” și schema „mai întâi jertfa, apoi Melek” răstoarnă axa istorică: Unsul nu mai este Regele refuzat, ci victima necesară într-o economie sacrificială.

Această rescriere transformă execuția politică a Melek-ului — un act de lezmajestate— într-un cult pe care Dumnezeu l-ar fi „voit" pentru ispășirea „păcatului strămoșesc". Dar Vechiul Testament respinge categoric jertfa umană. Dumnezeu nu este Moloh. Jertfele nu sunt biciuite și răstignite, iar ideea unei „jertfe divino-umane" contrazice temelia morală a Legii.

5) Religia lui Moloh: cum a fost legitimat sacrificialismul

Pentru ca teologia paulină să devină credibilă, trebuia creat un „precedent" în corpusul sacru: povestea „jertfirii lui Isaac". Filtrată prin elenism, această narațiune introduce fisura fatală: Dumnezeul lui Israel ar putea „cere" — măcar în intenție — o jertfă umană. Mai târziu, Evangheliile duc linia până la capăt: Dumnezeu „acceptă" în cele din urmă jertfa supremă.

Așa ia naștere religia lui Moloh sub nume creștin: un Dumnezeu care cere sânge uman pentru a fi „împăcat". Dar profeții afirmă limpede: „Nu am poruncit, nici nu Mi-a venit în minte." Linia profetică interzice jertfa umană. Linia elenistică și paulină o normalizează teologic. Prin această mutație, lezmajestatea împotriva domniei lui Dumnezeu (înlăturarea Unsului) este reinterpretată drept „mântuire", ascunzând lovitura de stat sub mantia soteriologiei.

6) De la dreptate la nedreptate legalizată

Rolul Unsului era să instituie moralitatea ca valoare supremă a comunității. Refuzul Melek-ului înseamnă refuzul moralității lui Dumnezeu. În locul dreptății s-a instalat nedreptatea legalizată: procese aranjate, mărturii cumpărate, alianțe corupte. Legea a devenit instrumentul puterii, nu frâna ei. Această prăbușire morală este chipul social al lezmajestății: insulți Majestatea Regelui, iar dreptatea dispare din țară.

De aici prăbușirea: pierderea Legământului, distrugerea Templului, retragerea prezenței lui Dumnezeu. Când Unsul este respins, Domnia lui Dumnezeu este respinsă, iar comunitatea rămâne fără fundament moral.

7) Iudeii și creștinii: aceeași eroare, același Babilon

Aici este miezul pe care trebuie să-l vadă atât iudeii, cât și creștinii:

- Iudaismul a comis lovitura de stat împotriva Unsului lui Dumnezeu, ignorând Legea care spune că Dumnezeu singur alege și unge Regele. A fost o lezmajestate împotriva Suveranului divin și o declarație de război împotriva Domniei Lui.

- Creștinismul paulin a legalizat lovitura de stat prin teologia jertfei: a mutat vina de pe uzurpatori pe Dumnezeu Însuși și a prezentat crima ca plan divin. În locul Melek-ului refuzat, a instalat un sistem centrat pe sânge, compatibil cu Moloh.

Ambele au rămas prizoniere în Babilonul religios: un sistem care nu slujește Domnia lui Dumnezeu, ci acoperă respingerea ei cu mit și raționalizări. Ieșirea din Babilon este imposibilă fără recunoașterea conflictului real: Unsul a fost ales, uns, proclamat — și structurile de putere L-au înlăturat. Această înlăturare este o crimă de lezmajestate împotriva lui Dumnezeu.

8) Democrație vs. Teocrație: aceeași logică a legitimității

- În democrație, suveran este poporul. Refuzul conducătorului ales de popor este o lovitură de stat și ruperea contractului civil; alesul devine dușman.

- În teocrație, suveran este Dumnezeu. Refuzul Unsului Său este o lovitură de stat împotriva lui Dumnezeu, o crimă de lezmajestate împotriva Majestății Sale, și anularea Legământului; Unsul devine dușmanul instituției.

În ambele cazuri, uzurparea legitimității produce tiranie și nedreptate sistemică.

9) Concluzie: drumul ieșirii din Babilon

Ieșirea din captivitatea religioasă nu se obține prin cosmetizări liturgice sau prin reexplicarea aceleiași teologii sacrificialiste. Drumul este clar:

1. Numirea crimei: Isus a fost executat ca Melek. Inscripția lui Pilat spune adevărul istoric. A fost o lovitură de stat religioasă și politică împotriva domniei lui Dumnezeu în Israel — o crimă de lezmajestate împotriva Regelui divin.

2. Denunțarea religiei lui Moloh: Dumnezeu nu cere sânge. Jertfa umană este abominație. Povestea cu Isaac și schema paulină sunt instrumente de legitimare a uzurpării.

3. Întoarcerea la Lege și la Uns: Dumnezeu alege și unge Regele. Botezul a fost ungerea Melek-ului. Recunoașterea Domniei Sale înseamnă restabilirea moralității ca valoare supremă.

4. Restituirea moralității ca normă publică: unde Melek-ul este recunoscut, dreptatea încetează să mai fie armă de putere și devine expresia Domniei lui Dumnezeu. Poporul iese din Babilon atunci când încetează să mai numească „mântuire” ceea ce, de fapt, a fost crima de lezmajestate împotriva Unsului.

Concluzie:

Iudeii și creștinii rămân în eroare câtă vreme refuză să vadă că centrul nu este un mecanism sacrificial, ci Domnia lui Dumnezeu prin Unsul Său. Botezul înseamnă ungere regală, nu consacrare pentru altar. Execuția Melek-ului nu a fost o „jertfă reușită”, ci dovada unei lezmajestăți. Religia care o justifică este religia lui Moloh, oricât de creștin ar fi numele ei.

Cine vrea să iasă din Babilon trebuie să spună adevărul până la capăt: Unsul a fost ales, Unsul a fost refuzat, Unsul trebuie recunoscut. Numai atunci Legământul se reface, Templul se curăță, iar Dumnezeu Se întoarce în mijlocul poporului prin domnia moralității pe care numai Melek-ul Lui o poate instaura.